

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Lakos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lakos Tamás pártfogó ügyvéd) által képviselt (felperes neve) felperesnek a dr. Szánier Ágnes jogtanácsos által képviselt (alperes neve) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. május 20-án kelt, 8.ÚP.633.325/2005/30. számú ítéletével szemben a felperes által 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság a felperes pártfogó ügyvédjének díját 12.000 (Tizenkettőezer) Ft-ban, az utána járó áfa-t 2.400 (Kettőezer-négyszáz) Ft-ban, útiköltségét 3.540 (Háromezer-ötszáznegyven) Ft-ban, összesen 17.940 (Tizenhétézer-kilencszáznegyven) Ft-ban állapítja meg. Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a pártfogó ügyvédi díjat és költséget utalja ki dr. Lakos Tamás ügyvéd részére.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 125.000 (Százhuszonöt ezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 600.000 (Hatszáz ezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét, amely arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest 5.000.000 Ft vagyoni és 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján, továbbá állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a felperes zavartalan postai kézbesítéshez fűződő személyhez fűződő jogait és kötelezze a jogsértés abbahagyására. Az elsőfokú bíróság kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 Ft perköltséget. A felperes pártfogó ügyvédjének díját 50.000 Ft + 20 %

áfában, összesen 60.000 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala az ellátmányból a pártfogó ügyvéd díját utalja ki a pártfogó ügyvéd részére. Megállapította, hogy a le nem rótt 600.000 Ft kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem igazolta és nem bizonyította eredményesen az eljárás során azt, hogy keresetének jogalapja lenne az alperessel szemben. A felperes nem bizonyította kellően az alperesi magatartás jogellenességét, nem bizonyította kellően, hogy kára keletkezett és nem igazolta a jogellenes magatartás és a kára közötti ok-okozati összefüggést sem. Önmagában az, hogy az alperes a felperes által feladott, illetve a felperes részére érkezett küldemények kézbesítése kapcsán egy-egy panaszt jogosnak ítélt, nem alapozza meg a Ptk. 339. § szerinti kártérítési felelősséget, ha annak egyéb feltételei hiányoznak. E körben a bíróság figyelemmel volt a postáról szóló 2003. évi C. törvény 35. § (3) bekezdésére, 26. § (6) bekezdésére, 34. § (2) bekezdésére és 22. § (2) bekezdésére. A bíróság értékelte, hogy a felperes a 2005. december 2-án bírósághoz benyújtott keresetében túlnyomórészt egy évvel korábbi időszakban történt kézbesítés kapcsán érvényesített igényt az alperessel szemben. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes az 5.000.000 Ft vagyoni kárigény összecsúszására semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel, az általános kártérítés megállapíthatóságának feltételei pedig hiányoznak. Nem bizonyította a felperes azt sem, hogy nem vagyoni kára merült volna fel. A 2007. novemberi és 2008. márciusi orvosi iratokban feltüntetett betegségek - szorongás, szívpanaszok, magas vérnyomás betegség - a kártérítés megállapíthatóságának egyéb elemei hiányában önmagukban nem alapozhatják meg a felperes 2005. december 2-án előterjesztett nem vagyoni kárigényét. Mellőzte a bíróság a felperes által felajánlott orvosszakértői bizonyítást arra tekintettel, hogy attól nem várható eltérő tényállás megállapítása.

Az elsőfokú bíróság a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítására és a jogsértés abbahagyására irányuló kereseti kérelmet azzal utasította el, hogy bár a Ptk. 76. §-a nem ad taxatív felsorolást arról, hogy milyen jogok tartoznak a személyhez fűződő jogok körébe, azonban a felperes évek óta tartó aggódása arra nézve, hogy megkapja-e a küldeményeit, nem meríti ki azt a jogi kategóriát, amit a jogalkotó a személyhez fűződő jogok jogpolitikai indokaként figyelembe veendőnek ítélt. A felperes azon állítása, illetve esetenként igazolása, hogy nem megfelelő időben kapta kézhez a küldeményt, önmagában nem minősül a személyhez fűződő joga sérelmének.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdésére és a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új tárgyalás tartására, új határozat hozatalára való utasítását indítványozta. E körben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felperes indítványa ellenére nem rendelt ki igazságügyi orvosszakértőt a felperes

egészségi állapotában az alperes által folytatólagosan elkövetett és általa elismert jogellenes magatartás által okozott kár tényének és mértékének megállapítása végett, holott a felperes orvosi irattal valószínűsítette az alperes magatartása miatt fellépő tartós és súlyos életminőség romlást. A felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett el azzal is, hogy az alperes 2008. áprilisában készített ellenkérelmét észrevételezés végett nem adta ki a felperes pártfogó ügyvédje részére, aki a 2008. május 20-ai tárgyaláson nem tudott jelen lenni, így az ellenkérelemre nem tudott észrevételt tenni.

A felperes másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének teljes egészében való helyt adást kérte, vagy pedig az elsőfokú bíróság ítéletének súlyos megalapozatlanság okán történő hatályon kívül helyezését indítványozta. E körben arra hivatkozott, hogy az alperes megsértette a felperes zavartalan postai kézbesítéshez fűződő jogait. A Ptk. tételesen nem sorolja fel a személyhez fűződő jogokat, mert azok a társadalmi és szociális viszonyok, a műszaki fejlődés következtében maguk is változhatnak. A postai kézbesítés fontos bírósági és közigazgatási eljárási határidők fűződnek, a postai kézbesítés által valósul meg harmadik személyek részére különböző írásbeli jognyilatkozatok megtétele. A postai küldemények ajánlószelvénye és tértivevénye pedig fontos bizonyítási eszköz. Miután az elsőfokú bíróság a zavartalan postai kézbesítéshez fűződő jog személyhez fűződő jog jellegét nem ismerte el, semmilyen bizonyítást nem folytatott le a felperes oldaláról felmerülő megállapítási és kártérítési igény kapcsán, annak ellenére, hogy az alperes kifejezetten elismerte azt a tényt, hogy sorozatosan megszegte a postatörvény szerint előírt kötelezettségeit. A felperes álláspontja szerint az ítélet több helyen súlyosan megalapozatlan, példaként hozta fel, hogy a ... alatti cím soha nem volt a felperes bejelentett lakcíme, így ennek megváltozását az alperesnek nem is tudta bejelenteni. A felperes a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést is sérelmezte. Álláspontja szerint az alperest az elsőfokú eljárásban perköltség nem illeti meg, mert az alperes nem kérte perköltségének az IM rendelet szerinti megállapítását, az alperessel munkaviszonyban álló jogtanácsos csak egy alkalommal jelent meg bírósági tárgyaláson, költsége nem merült fel a jogtanácsos munkaviszonyára tekintettel.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Téves a felperes arra való hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértést követett volna el. Miután az elsőfokú bíróság jogi következtetése az volt, hogy a postai küldemény esetenként késedelmesen történő kézbesítése, illetve a felperes évek óta tartó afölött való aggodalma, hogy megkapja-e küldeményeit, nem minősül személyhez fűződő joga sérelmének, így szükségtelen volt bizonyítás lefolytatása arra vonatkozóan, hogy e körülmények miatt romlott-e a felperes életminősége, s a felperes szorongása, szívpanaszai, magas vérnyomása részben vagy egészben oksági kapcsolatban vannak-e az alperes magatartásával. Az

elsőfokú bíróság tehát helytállóan mellőzte orvosszakértő kirendelését a Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében.

A Pp. 3. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden - az eljárás során előterjesztett - kérelmet, jognyilatkozatot, valamint a bírósághoz benyújtott okiratot megismerhessenek és azokra - törvényben előírt időn belül - nyilatkozhassanak. Az alperes - felperes által megjelölt - beadványa 2008. május 15-én érkezett a bíróságra. Az elsőfokú bíróság 2008. május 20-án tartott az ügyben tárgyalást, tehát a tárgyalás időpontjáig nem állt rendelkezésre elegendő idő az alperes beadványának a felperes részére történő kézbesítésére. Az elsőfokú bíróság a beadványt a tárgyaláson ismertette, amelyen a felperes pártfogó ügyvédje, illetve a felperes nem jelent meg. A felperest nem érte sérelem, hátrány amiatt, hogy a beadványban foglaltakra nem tudott észrevételt tenni. Egyrészt az alperes túlnyomórészt azon jogi álláspontját ismételte meg, amelyet az eljárás korábbi szakában már előadott, s arra akkor a felperesnek módjában állt észrevételeket tenni. Másrészt az alperes által felajánlott bizonyítást az elsőfokú bíróság - mint szükségtelent - nem folytatta le. A fentiekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének Pp. 252. § (2), illetve (3) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn.

A postáról szóló 2003. évi C1. törvény 18. § (1) bekezdése kimondja, hogy a postai szolgáltatónak a postai küldemény megsemmisülése, részleges vagy teljes elveszése, megsérülése, továbbá késedelmes teljesítése következtében az igénybe vevővel vagy harmadik személlyel szemben fennálló kártérítési felelősségére az e szakaszban, valamint a 19-27. §-okban foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni. A 18. § (2) bekezdése rögzíti, hogy az e törvényben nem szabályozott kérdésekben a postai szolgáltató kártérítési felelősségére - ideértve a kártérítés mértékét is - a szolgáltató és az igénybe vevő megállapodása, ennek hiányában a Ptk. általános szabályai az irányadók. A 22. § (2) bekezdése szerint belföldi postai szolgáltatás keretében a postai szolgáltató a nem garantált kézbesítési idejű postai küldemény késedelmes kézbesítéséért kártérítési felelősséggel nem tartozik. A 24. § értelmében a 20-23. §-okban foglalt esetekben a posta kártérítési felelősségének mértéke korlátozott, ún. kártérítési átalányt köteles fizetni. A 26. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a kártérítési igény érvényesítésére - a (2) bekezdésében foglaltak kivételével - a feladó jogosult. A 26. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a címzett jogosult a kártérítési igény érvényesítésére, ha a) a postai küldeményt részére kézbesítették, vagy b) a kártérítési igény érvényesítésének jogát a feladó a címzettre engedményezte. A 27. § (1) bekezdése értelmében a postai küldemény elveszése vagy megsemmisülése címén kártérítési igény - a (2) bekezdés kivételével - a küldemény feladásától számított 15. naptól kezdődően egyéves jogvesztő határidőn belül érvényesíthető. A 27. § (2) bekezdése szerint a határidő panasz eljárás esetén meghosszabbodik 30 nappal. A 27. § (4) bekezdése alapján az igénybe vevő a postai küldemény késedelmes kézbesítése címén kártérítési igényét a postai szolgáltatóhoz a küldemény átvételétől számított 15 napos jogvesztő határidőn belül írásban jelentheti be.

A felperes által a módosított keresetének 1., 2., 3., 4., 5., 6. és 7. pontjaiban megjelölt kézbesítési eseménytől a postatörvényben foglalt jogvesztő határidők eltelték. Az 5. pontban a felperes azt sérelmezte, hogy a részére érkezett küldeményt több napos késéssel vette át, nem 2005. december 28-án. A felperes ezzel kapcsolatos kártérítési igényt 2007. augusztus 14-én terjesztette elő, tehát a jogvesztő határidő e körben is eltelt. Az 1., 2., 3., 5., 6., 8. pontban megjelölt küldeményeknek a felperes nem a feladója, hanem címzettje volt. A postatörvény 26. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennálltát azonban a felperes nem bizonyította.

A 4. pontban foglalt eseménnyel kapcsolatban nem helytálló a felperes azon előadása, hogy küldeményét a címzett nem kapta meg. A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság elnökhelyettesének válaszfelleveléből egyértelműen kitűnik, hogy a felperes levele a címzethez megérkezett.

A 9. pontban megjelölt kézbesítés kapcsán az alperes arra hivatkozott, hogy 2007. június 16-án postai kezelési hiba miatt a felperes valóban nem tudta átvenni a küldeményt, 2007. június 20-án postahelyen átvehette volna azt, azonban a felperes 2007. június 21-én vette át a küldeményt. Miután e küldemény nem garantált idejű, így az alperes kártérítési felelősséggel nem tartozik a párnapos késedelem miatt. A felperes e küldeménynek is címzettje, s nem feladója volt. A felperes nem bizonyította sem a postatörvény 22. § (1) bekezdésében, sem a 26. § (2) bekezdésében foglalt feltételek fennálltát.

Amennyiben tehát a felperes által megjelölt küldemények elvesztek volna vagy késedelmes kézbesítésre került volna sor, a posta korlátozott mértékű kártérítési felelősséggel sem tartozik a felperesnek.

Helyes az elsőfokú bíróságnak azon jogi következtetése is, hogy önmagában az, hogy a felperes esetenként késedelmesen kapja meg a küldeményét, nem jelenti személyhez fűződő jogának megsértését. A Ptk. valóban nem tartalmaz tételes felsorolást személyhez fűződő jogok körére vonatkozóan, azonban önmagában egyes küldemények késedelmes kézbesítése avagy esetleg egyes küldemények elvesztése, megsemmisülése nem jelenti a személyhez fűződő jog megsértését.

A felperes nem bizonyította, hogy az alperes sorozatosan megszegné a kézbesítéssel kapcsolatos szabályokat a felperes által feladott, illetve felperes részére érkező küldemények kézbesítése kapcsán, így az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben lenne a felperes szorongása, szívpanasza, magas vérnyomása. A felperes által az alpereshez benyújtott panaszokat az alperes minden esetben kivizsgálta, s amennyiben a vizsgálat hibát tárt fel, az alperes levélben elnézést kért a felperestől, a mulasztó alkalmazottal szemben pedig intézkedést tett.

Helyesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperes nem bizonyította, hogy 5.000.000 Ft vagyoni kára keletkezett volna, annak vizsgálata

pedig süszkségtelen volt, hogy a felperesnek romlott-e az életminősége avagy hátrányosan változott az egészségi állapota, ugyanis az alperes magatartása személyhez fűződő jogot nem sértett.

A fentiekbőł következik, hogy a postáról szőłó törvény 18. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennálltát a felperes nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság helyesen határozott a perköltség viseléséről is. A bíróságnak a perköltség viseléséről az eljárást befejező határozatában kötelező döntést hoznia. A Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében a döntés akkor mellőzhető, ha a pernyertes fél kifejezetten lemond perköltségigényéről. A Pp. 75. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő jogtanácsos készkiadásait és munkadíját is. A jogtanácsos részére ugyanolyan összegű munkadíjat kell megállapítani, mint az ügyvéd részére, tehát e körben is a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet szabályai az irányadók.

A másodfokú bíróság a fenti indokbéli kiegészítésekkel helybenhagyta az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárás költségeinek viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén, a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésén, a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésén és 14. §-án, valamint a 7/2002.(III. 30.) IM rendelet 1. §-án, 5. § (2) bekezdés b) pontján és (3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2008. november 5.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl:

tisztviselő